

Güngörmezdi İda'dan

— Aydın Akdeniz · 02 Şubat 2013

Kirli, yorgun bir gün daha tamamlanıyor. Farklı anlamlar taşıyabilirmiş günün getirdikleri. Sağanak yağmuru egzoz ve homurtulara karışarak, evinin yolunu tutan benim gibilerin keyfini kaçırmaya güç yetiremeyince anladım bunu. Derin bir nefes çektim ciğerlerime. Uzak dağ yamaçlarından rüzgârın taşıdığı toprağın kokusunu aldım. Gelecek yılın bereketli yağmurları öncesinde sallanan onca çapa darbesi ve tırmıkla kabartılan tarlalardan kopup gelmiş alın terinin ıslaklığını taşıyordu.

"Ah " dedim kendi kendime. Kaz Dağı'nda olacaktın şimdi, süzülecekti bakışların aşağılara. Gri bulutların yırtıldığı açıklıktan körfezin kıvrımlarını görecektin.

Yolun karşı yakasına geçiyordum, zemine yayılan fren sesiyle irkiliyorum. Çıkıntılı bir balkonun altında, branda beziyle örtülü köşe başlarından uzanan kolların parmakların hedefindeyim şimdi. Yerde paltoma sarılı, aracın tekerine doğru öylece bakıyorum. Vücudum tek parça. Doğruluyorum çok şükür. Bir şeyim yok gibisinden işaret ediyorum bekleşen kalabalığa. Çocuğunu çekiştiren kadınlar geçiyor yanımdan. Sonra diğerleri. Uzaklaşıp gidiyorlar tek tek. Sırlıklam tepeden tırnağa ıslağım. Soyunsam oracıkta. Çıkarsam üstümü başımı soğuk bu denli yapışıp kalmayacaktı tenime.

Arabanın birinin camı açılıyor önümden geçerken. Özür dileyebilirdim yaklaşarak.

Uygunsuz anlarımı kollarcasına karşımda beliriveren tanıdıklardan biri değilse eğer. Karşısında küçültmezdi beni söyleyecekleri.

Kırık döküklük var dilime düşenlerinde. Tekrar denemeliyim. Sorun seçtiklerim olabilir. Hafızam. Dur bakayım. Zorluyorum, ama... Sözcükler, derinlere inmiş gibi. Çıkarabilseydim. Soğuktan dilim de tutulmuş olabilir. Az sonra kalmaz bir şeyciğim. Evet evet.

Yere yuvarlanmıştım. Bunu nasıl düşünemedim. Kanayan yerim yok ki. Çarpma derinde eser bırakmıştır belki. Yolunda sanırdın her şeyi ama içten içe kanayabilirdi damarların.

Kas dokusuna sızar pıhtılaşır kalır orada. Ağrıdan kıvrınır durursun. Isıtılmış tuğla vurmak sancıyan yere, işe yaramayabilir. Pıhtı beyninin kanallarından birini tıkamışsa en iyisinden inme iner ki şükür etmen gerekir bu durumda. Soğuktan benimkisi. Evet, evet.

Bir baş ön koltukta geri çekilirken şoför direksiyona eğilip sesleniyor, yardıma ihtiyacım olmadığını söylüyorum ona. Kadın olan konuşuyor bu kez. Sıcacık nefesi yüzümden aradığım cümleler dökülüyor ağızdan. Yağmur kumral saçlarını ıslattı. Kıvrımlaşan yerinden damlamaya başladı.

Hareketleneceği sıra egzozuna yüzümü çevirdim. Benzin kokusuna hala bayılıyorum.

Güneş altında uzunca kalmışsa ekmek tekne bizimkisi meşin koltuklarının kokusuyla çıkardı dışarı.

Sanırım rahmetliyi hatırlatıyor.

Zeus Altarı'ndaki rampada ressamın biri durmamızı istemişti de durmuştuk. Şovalye miymiş neymiş, o

şeyle binmişti araca. Resim çizmeye yararmış. Meraklandık, açtı gösterdi. Kar yığını içinde tüyleri fırça gibi dik dik duran donmuş bir çoban köpeğini çizmişti. Balıkesir'de " Mor Adam" diye bilinirmiş.

Limandan tanıdık birkaç kişi oradaymış meğer. Tiz sesiyle, kahkahasıyla. Evet bu o.

" Patron, sen ha," dedim.

" Ben ya. Yürümeyi de unutmuşsun görmeyeli."

" Dalgınlık işte!" dedim omuz silkerek.

Karanlık çökmüş, sokak lambası patronun öteden beri tıraş etme gereği duymadığı başına ışımtı ilk. Ya da bana öyle gelmişti. Bilemiyorum. Gün bitmişti.